A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2010. július 15.*

A C-70/09. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Verwaltungsgerichtshof (Ausztria) a Bírósághoz 2009. február 17-én érkezett, 2009. január 21-i határozatával terjesztett elő az előtte

Alexander Hengartner,

Rudolf Gasser

és

a **Landesregierung Vorarlberg**

között folyamatban lévő eljárásban,

* Az eljárás nyelve: német.

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: K. Lenaerts tanácselnök, R. Silva de Lapuerta (előadó), G. Arestis, J. Malenovský és T. von Danwitz bírák,

főtanácsnok: N. Jääskinen,
hivatalvezető: K. Malacek tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2010. január 27-i tárgyalásra

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– A. Hengartner és R. Gasser képviseletében A. Wittwer Rechtsanwalt,

– a Vorarlberger Landesregierung képviseletében J. Müller, meghatalmazotti minőségben,

– az osztrák kormány képviseletében E. Riedl, E. Pürgy és W. Hämmerle, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében W. Mölls és T. Scharf, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2010. május 20-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a Luxembourgban 1999. június 21-én aláírt, az egyrészről az Európai Közösségek és tagállamai, másrészről a Svájci Államszövetség közötti, a személyek szabad mozgásáról szóló megállapodás (HL 2002. L 114., 6. o.) I. melléklete rendelkezéseinek értelmezésére vonatkozik.

2 Ezt a kérelmet az A. Hengartner és R. Gasser, svájci állampolgárok, valamint a Landesregierung Vorarlberg (Vorarlberg tartomány kormányzata) között a vadászati adó beszedése tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében nyújtották be, mivel az előbbiek tekintetében magasabb adókulcs került alkalmazásra, mint többek között az európai uniós állampolgárok esetében.

Jogi háttér

A személyek szabad mozgásáról szóló megállapodás

3 Egyrészről az Európai Közösség és tagállamai, másrészről a Svájci Államszövetség 1999. június 21-én hét megállapodást írt alá, köztük a személyek szabad mozgásáról szóló megállapodást (a továbbiakban: megállapodás). E hét megállapodást a Közösség nevében a 2002. április 4-i 2002/309/EK, Euratom tanácsi és bizottsági határozat (HL L 114., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 41. kötet, 89. o.) hagyta jóvá, és a megállapodások 2002. június 1-jén léptek hatályba.

4 A megállapodás célja többek között, az 1. cikke a) és b) pontjának értelmében az Európai Közösség tagállamainak állampolgárai és a Svájci Államszövetség állampolgárai érdekében a belépés, a tartózkodás, a nem önálló munkavállalás, az önálló vállalkozóként való letelepedés és a Szerződő Felek felségterületén való tartózkodás jogának biztosítása, illetve a Szerződő Felek felségterületén a szolgáltatásnyújtás – különösen a rövid időtartamú szolgáltatások nyújtásának – elősegítése.

5 Az említett megállapodás „A diszkrimináció tilalma" című 2. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Valamely Szerződő Félnek egy másik Szerződő Fél területén jogszerűen tartózkodó állampolgárai, e megállapodás I., II. és III. melléklete rendelkezéseinek alkalmazása során és azoknak megfelelően, nem különböztethetők meg az állampolgárságuk szerint".

6 A megállapodás „Tartózkodáshoz és gazdasági tevékenység végzéséhez való jog” című 4. cikke a következőképpen szól:

„A tartózkodáshoz és a gazdasági tevékenység végzéséhez való jogot az I. melléklet rendelkezéseinek megfelelően biztosítani kell, amennyiben a 10. cikk másként nem rendelkezik.”

7 A megállapodás 5. cikke a szolgáltatásnyújtással kapcsolatos rendelkezéseket tartalmazza. A (3) bekezdésének értelmében „valamely Szerződő Fél felségterületére kizárólag szolgáltatás igénybevétele céljából belépő, Svájc vagy az Európai Közösség valamely tagállamának állampolgárságával rendelkező természetes személyt megilleti a belépés és az ott-tartózkodás joga”. Az említett cikk (4) bekezdése kifejti, hogy az 5. cikkben említett jogokat az I., II. és III. mellékletben meghatározott rendelkezéseknek megfelelően kell biztosítani.

8 A megállapodás 15. cikke szerint a megállapodás mellékletei és jegyzőkönyvei a megállapodás szerves részét képezik.

9 A megállapodás „Hivatkozás a közösségi jogra” című 16. cikke így rendelkezik:

„(1) Az e megállapodás által kitűzött célok elérése érdekében a Szerződő Felek meghoznak minden szükséges intézkedést, hogy az Európai Közösség hivatkozott jogi aktusaiban foglaltakkal egyenértékű jogokat és kötelezettségeket alkalmazzanak a közöttük fennálló kapcsolatokban.

(2) Amennyiben e megállapodás alkalmazása a közösségi jog fogalmait érinti, figyelembe kell venni az Európai Közösségek Bíróságának a megállapodás aláírásának időpontját megelőzően keletkezett, vonatkozó ítélkezési gyakorlatát. Az aláírás utáni ítélkezési gyakorlatról Svájc tájékoztatást kap. A megállapodás megfelelő működésének biztosítása érdekében a vegyes bizottság bármely Szerződő Fél kérésére meghatározza ezen ítélkezési gyakorlat következményeit."

10 A megállapodás I. mellékletének 17. cikke szerint a megállapodás 5. cikkében meghatározott esetekben tilos a szolgáltatásnak valamely Szerződő Fél felségterületén történő, naptári évenként 90 tényleges munkanapot meg nem haladó időtartamú, határon átnyúló nyújtásának mindenfajta korlátozása, illetve bizonyos feltételek mellett a belépés és a tartózkodás jogának mindenfajta korlátozása.

11 A megállapodás I. mellékletének 23. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A szolgáltatást igénybe vevő személynek e megállapodás 5. cikkének (3) bekezdése értelmében nincs szüksége tartózkodási engedélyre a három hónapot meg nem haladó tartózkodáshoz. Három hónapot meghaladó időtartam esetén a szolgáltatást igénybe vevő személy számára a szolgáltatás időtartamával megegyező időtartamú tartózkodási engedélyt kell kiállítani. E tartózkodás ideje alatt az ilyen személy a szociális segélyezési rendszerekből kizárható.

(2) A tartózkodási engedély a kibocsátó állam egész felségterületére érvényes."

A nemzeti szabályozás

12 A Vorarlberger Gesetz über das Jagdwesen (a vadászatról szóló vorarlbergi tartományi törvény (LGBl. 32/1988. sz.) 2. cikkének az alapeljárás idején hatályos szövege (LGBl. 54/2008. sz.) ekként rendelkezik:

„A vadászati jog tartalma és gyakorlása

(1) A vadászati tevékenység gyakorlásának alapfeltétele a vadászati jog. A vadászati jog az ingatlantulajdonhoz kötődik, és magában foglalja a vadállománnyal való gazdálkodásnak, vadászatának és a vad tulajdona megszerzésének jogát.

(2) Az ingatlantulajdonos csak annyiban rendelkezhet a vadászati jogával, amennyiben az ingatlana magán vadászterületet képez (magán vadászati jog jogosultja). A vadászati joggal való rendelkezés valamennyi más ingatlan esetében a vadásztársaságokat illeti meg.

(3) A vadászati jog jogosultjai ((2) bekezdés) a vadászterületük vadászati hasznosításáról vagy ők maguk gondoskodnak, vagy haszonbérlőikre átruházzák e használatot (vadászati jog gyakorlására jogosultak).”

13 Az említett törvény 20. cikke így fogalmaz:

„Vadászterület haszonbérlete

(1) Vadászterület haszonbérletét közös megállapodással, nyilvános pályázat, vagy nyilvános árverés útján lehet megszerezni. A vadászati haszonbérlet keretében a vadászati jog jogosultja köteles biztosítani a vadászati jog – a 3. cikkben foglalt alapelveknek – megfelelő gyakorlását.

(2) A vadászterület haszonbérletének időtartama hat év valamely vadásztársaság vadászterületén, és hat vagy tizenkét év magán-vadászterületen. Amennyiben a vadászterület haszonbérletét korábban bontják fel, a vadászterületet csak a haszonbérlet fennmaradó időtartamára lehet ismét haszonbérbe adni.

(3) A vadászati haszonbérleti szerződést írásban kell megkötni. Tartalmaznia kell a vadászati jog gyakorlásával kapcsolatos valamennyi megállapodást, beleértve az esetleges kiegészítő rendelkezéseket, mint a biztosíték nyújtásával, a vadkárok megtérítésének minimum mértékével, vagy a vadászati létesítmények felállításával, használatával vagy visszavételével kapcsolatos rendelkezéseket. A vadászati haszonbérleti szerződésben nem szereplő megállapodások meg nem kötöttnek tekintendők. A vadászati haszonbérleti szerződésnek minden esetben tartalmaznia kell a vadászati jog jogosultjának és a haszonbérlőnek a nevét, a vadászterület leírását, elhelyezkedését és területét, a haszonbérlet kezdő és befejező időpontját, valamint a haszonbérlet díjának összegét.

(4) Az olyan magán-vadászterület haszonbérletét megelőzően, amely egy másik tulajdonos 10 hektárnál nagyobb kiterjedésű területét is lefedi, a magán vadászati jog jogosultjának e földterület tulajdonosával egyeztetnie kell.

(5) A vadászati jog jogosultjának be kell nyújtania az illetékes hatósághoz vizsgálat céljából a vadászati haszonbérleti szerződést, a haszonbérlet kezdő időpontja előtt legfeljebb egy évvel, de legalább egy hónappal. A vadászati haszonbérleti szerződés a megállapodott időpontban lép hatályba, ha az illetékes hatóság egy hónapon belül nem emelt kifogást a szerződéssel szemben, illetve ha a hatóság kifogásainak

alapjául szolgáló problémákat a meghatározott ésszerű határidőn belül orvosolták. E rendelkezések a hatályban lévő vadászati haszonbérleti szerződések módosításaira is alkalmazandók.

(6) A vadászterületek haszonbérletére vonatkozó részletes eljárási szabályokat a tartományi kormányzat külön rendeletben szabályozza." [nem hivatalos fordítás]

14 A Vorarlberger Gesetz über die Erhebung einer Jagdabgabe (a vadászati adóról szóló vorarlbergi tartományi törvény, LGBl. 2003/28. sz.; a továbbiakban: Vlbg. JagdAbgG) 1. cikkével összhangban a vadászati jog gyakorlásáért vadászati adót kell fizetni. A 2. cikk szerint adófizetésre kötelezett a vadászati joggal rendelkezni jogosult, a vadászati jog gyakorlásának haszonbérlőre történő átruházása esetén pedig ez utóbbi.

15 A VLbg. JagdAbgG 3. cikke a következőképpen határozza meg az adó alapját:

„(1) A vadászati jog haszonbérbe adása esetén az adót az éves haszonbérleti díj és az esetleges szerződéses mellékszolgáltatások értékének összege alapján kell kiszámítani. A vadászati felügyeletre, valamint a vadászattal összefüggésben felmerült és a vadkárokra fordított kiadások nem minősülnek mellékszolgáltatásnak.

(2) A haszonbérbe nem adott vadászati jog esetében az adó azon összeg alapján kerül kiszámításra, amelyet haszonbérbe adás esetén éves haszonbérleti díjként érte kapni lehetne.

(3) Amennyiben egy haszonbérbe adott vadászati jog esetében az éves haszonbérleti díj, adott esetben a szerződéses mellékszolgáltatások értékével növelt összege lényegesen alacsonyabb azon összegnél, amelyet haszonbérlet esetén érte kapni lehetne, az adó a haszonbérbe nem adott vadászati jog esetében meghatározottal azonos módon kerül kiszámításra.

[…][nem hivatalos fordítás]"

16 Az Vlbg. JagdAbgG 4. cikkének (1) bekezdése értelmében az ausztriai állandó lakóhellyel rendelkező személyek és az uniós polgárok, valamint az Európai Unió joga alapján ezekkel azonos bánásmódban részesülő természetes és jogi személyek esetében az adó mértéke az adóalap 15%-a. E törvény 4. cikkének (2) bekezdése értelmében az adó mértéke az adóalap 35%-a minden más adóalany esetében.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatali kérdés

17 2002. január 8-án A. Hengartner és R. Gasser, svájci állampolgárok, hat évre, a 2002. április 1-jétől 2008. március 31-ig tartó időszakra szóló vadászati haszonbérleti szerződést kötöttek egy vadásztársasággal egy ausztriai vadászterületre. Az éves haszonbérleti díjat 10 900 euróban állapították meg, a haszonbérbe vett vadászterület nagysága 1598 hektárt tett ki.

18 A Bíróság elé terjesztett iratanyagból kitűnik, hogy az alapügy felperesei vadászat céljából rendszeresen Vorarlberg tartomány területén tartózkodtak.

19 2002. április 16-i határozatával az említett tartomány illetékes hatósága jóváhagyta két személy vadvédelmi felelőssé történő kinevezését az említett felperesek haszonbérleti jogviszonyának időtartamára.

20 A Vorarlberg tartományi adóhivatal 2007. április 1-jei határozatával az alapügy felpereseit az adóalap 35%-ának megfelelő, tehát 4359,30 euró összegű vadászati adó megfizetésére kötelezte a 2007. április 1-je és 2008. március 31. közötti vadászati év vonatkozásában. Ez utóbbiak fellebbezést nyújtottak be e határozat ellen.

21 2007. október 17-i határozatával az említett adóhatóság elutasította e fellebbezést, úgy érvelve, hogy a magasabb adókulcs felperesekre történő alkalmazása összhangban van a nemzeti szabályozással. E határozatban az adóhatóság kiemelte, hogy a megállapodás rendelkezései nem alkalmazandók a vadászati tevékenységre és az ahhoz kapcsolódó adókulcsokra.

22 Az alapügy felperesei ekkor a Verwaltungsgerichtshofhoz fordultak, lényegében letelepedési szabadság és az uniós polgárokkal szembeni egyenlő bánásmód megsértésére hivatkozva. A felperesek előadják, hogy a vadászat, akárcsak például a halászat vagy a mezőgazdaság, gazdasági tevékenység, különösen az alapügy körülményei között, ahol az elejtett vadat Ausztriában értékesítik. Következésképpen a Vorarlberg tartományi adóhivatalnak 15%-os adókulcsot kellett volna alkalmaznia az állampolgárságon alapuló megkülönböztetés elkerülése érdekében.

23 Az említett adóhivatal úgy érvelt, hogy a vadászatot sportnak kell tekinteni, amelynek nem célja a folyamatos bevételszerzés.

24 A Verwaltungsgerichtshof ezt követően az eljárás felfüggesztése mellett döntött, és a következő kérdéseket terjesztette előzetes döntéshozatalra a Bíróság elé:

„Ha a vadászati jog jogosultja az elejtett vadat belföldön értékesíti, a vadászati tevékenységet az EK 43. cikk értelmében vett önálló vállalkozói tevékenységnek kell-e tekinteni akkor is, ha e tevékenységgel összességében nem kívánnak nyereséget elérni?"

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

Az EK 43. cikk alkalmazhatóságáról

25 Előzetesen ki kell emelni, hogy míg a kérdést előterjesztő bíróság kérdésével kifejezetten az EK 43. cikkre (jelenleg EUMSZ 49. cikk) hivatkozik, az EK-Szerződésnek a letelepedés szabadságára vonatkozó szabályaira kizárólag az Unió valamely tagállamának olyan állampolgára hivatkozhat, aki egy másik tagállam területén kíván letelepedni, illetve ugyanezen állam olyan állampolgára, aki az Unió joga által szabályozott helyzetek valamelyikéhez kapcsolódó tényezőt jelentő helyzetben van (lásd ebben az értelemben a C-147/91. sz. Ferrer Laderer ügyben 1992. június 25-én hozott ítélet [EBHT 1992., I-4097. o.] 7. pontját).

26 E körülmények között a Szerződésnek a letelepedés szabadságára vonatkozó szabályai nem alkalmazhatóak egy harmadik állam – mint a Svájci Államszövetség - állampolgárára.

27 Azonban a Bíróság annak érdekében, hogy a kérdést előterjesztő bíróságnak hasznos értelmezési szempontokat nyújtson, figyelembe veheti az Unió jogrendjének olyan normáit, amelyekre a nemzeti bíróság előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdése megfogalmazásakor nem hivatkozott (lásd a C-241/89. sz. SARPP-ügyben 1990. december 12-én hozott ítélet [EBHT 1990., I-4695. o.] 8. pontját és C-506/06. sz. Mayr-ügyben 2008. február 26-án hozott ítélet [EBHT 2008., I-1017. o.] 43. pontját).

28 Az alapügy ténybeli és jogi keretére tekintettel következésképpen a feltett kérdést a megállapodás rendékezéseinek szemszögéből kell vizsgálni.

A megállapodás értelmezéséről

29 Kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy a megállapodás rendelkezéseivel ellentétes-e, ha egy tagállam olyan regionális adót vet ki svájci állampolgárokkal szemben, amely ez utóbbiak esetében magasabb adókulcsot alkalmaz, mint többek között az Unió tagállamainak állampolgárai esetében.

30 A Bíróságnak tehát azt kell vizsgálnia, hogy a megállapodás rendelkezései alkalmazhatók-e az alapügyben szóban forgóhoz hasonló adójogi természetű jogvitára, és amennyiben igen, meg kell határoznia e rendelkezések alkalmazási körét. Lévén, hogy a megállapodás különböző rendelkezéseket tartalmaz a szolgáltatásnyújtás és a letelepedés tekintetében, meg kell határozni az alapügy felperesei által osztrák területen folytatott tevékenység természetét a szóban forgó adórendszer szempontjából.

A szóban forgó tevékenység minősítéséről

31 Meg kell állapítani, hogy a Vlbg. JagdAbgG a vadászati jog Voralberg tartományban történő gyakorlását éves adó megfizetéséhez köti. Ugyanakkor mivel egyrészt a vadászati jog haszonbérlete esetén a haszonbérlőt terheli az adó, és másrészt az adó az általa folytatott vadászati tevékenység intenzitásától függetlenül kerül megállapításra, úgy kell tekinteni, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló esetben az adóköteles eseményt a vadászati jog Vorarlberg tartományban történő haszonbérletbe vétele jelenti.

32 Ekképpen a kérdést előterjesztő bíróság előtt vizsgált szerződéses kötelezettség - díjazás fejében és bizonyos feltételek mellett - egy földterület vadászati tevékenység gyakorlása céljából történő rendelkezésre bocsátása az alapeljárás felei részére. A haszonbérleti szerződés következésképpen szolgáltatásnyújtásra irányul, ami az alapeljárásban határokon átnyúló jelleggel bír, mivel az alapügy felpereseinek, az említett területen a vadászati jog haszonbérlőinek Vorarlberg tartományba kell utazniuk jogu gyakorlása végett.

33 Az említett felpereseket tehát egy szolgáltatás igénybevevőinek kell tekinteni, amely szolgáltatás a vadászati jog gyakorlásának díjazás fejében történő átadása egy adott terület vonatkozásában, határozott időtartamra (lásd ebben az értelemben a C-97/98. sz. Jägerskiöld-ügyben 1999. október 21-én hozott ítélet [EBHT 1999., I-7319. o.] 36. pontját).

34 Mivel az adóköteles esemény a vadászati jog haszonbérlete, egyedül a megállapodásnak a szolgáltatásnyújtásra vonatkozó szabályai irányadók a szóban forgó adó jogszerűségének értékelésekor.

A megállapodás rendelkezéseinek az alapügyben szóban forgó adóztatásra gyakorolt hatásáról

35 Az alapügyben szóban forgó kereskedelmi ügylet adózási megítélését illetően meg kell vizsgálni, hogy a megállapodásnak a szolgáltatásnyújtásra vonatkozó rendelkezéseit úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az alapügyben szóban forgóhoz hasonló adó, amely a vadászati jog haszonbérlője állampolgárságának függvényében a szóban forgó adóalap 15%-ában vagy 35%-ában határozza meg az adót.

36 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében valamely nemzetközi szerződést nem kizárólag a kifejezései betű szerinti megfogalmazása szerint kell értelmezni, hanem a céljainak tükrében is. A szerződések jogáról szóló, 1969. május 23-i bécsi egyezmény 31. cikke e tekintetben kifejti, hogy egy szerződést jóhiszeműen, rendelkezéseinek összefüggésükben való általános értelmét alapul véve, célkitűzésére és céljára figyelemmel kell értelmezni (lásd ebben az értelemben többek között az 1991. december 14-i 1/91. sz. vélemény [EBHT 1991., I-6079. o.] 14. pontját; a C-416/96. sz. El-Yassini ügyben 1999. március 2-án hozott ítélet [EBHT 1999., I-1209. o.] 47. pontját; a C-268/99. sz., Jany és társai ügyben 2001. november 20-án hozott ítélet [EBHT 2001., I-8615. o.] 35. pontját, valamint a C-386/08. sz. Brita-ügyben 2010. február 25-én hozott ítélet [EBHT 2010., I-1289. o.] 42. és 43. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

37 Ki kell emelni e tekintetben, hogy a megállapodás 1. cikkének b) pontjával összhangban annak célja a Közösség tagállamainak és Svájcnak az állampolgárai számára a Szerződő Felek felségterületén a szolgáltatásnyújtás elősegítése, valamint a rövid időtartamú szolgáltatások nyújtásának liberalizálása.

38 Meg kell továbbá jegyezni, hogy a megállapodás 5. cikkének (3) bekezdése a szolgáltatást igénybe vevőnek tekintendő személyek számára a megállapodás értelmében biztosítja a Szerződő Felek területére való belépés és ott-tartózkodás jogát. A megállapodás I. mellékletének 23. cikke az ilyen személyek tartózkodási engedélyére vonatkozó különleges rendelkezéseket tartalmaz.

39 Azon kérdést illetően, miszerint a megállapodásnak célja-e a szolgáltatást igénybe vevők beutazási és tartózkodási jogával kapcsolatos rendszeren túl az egyenlő bánásmód általános elvének megállapítása ezen személyek valamely Szerződő Felek területén belüli jogállását illetően, meg kell állapítani, hogy bár a megállapodás 2. cikke a megkülönböztetés tilalmának elvéről szól, általános és abszolút módon ugyanakkor nem valamely Szerződő Félnek egy másik Szerződő Fél területén tartózkodó állampolgárai mindennemű megkülönböztetését tiltja meg, hanem kizárólag az állampolgárságon alapul megkülönböztetést, amennyiben ez utóbbiak helyzete e megállapodás I-III. melléklete rendelkezéseinek alkalmazási körébe tartozik.

40 A megállapodás és mellékletei nem tartalmaznak semmilyen arra irányuló különleges szabályt, hogy a szolgáltatást igénybe vevők számára biztosítsák a megkülönböztetés tilalmának elvét a szolgáltatásnyújtási tárgyú kereskedelmi ügyletekkel kapcsolatos adózási szabályozás alkalmazásának terén.

41 A Bíróság ráadásul kimondta, hogy a Svájci Államszövetség nem csatlakozott a Közösség belső piacához, amelynek célja, hogy a nemzeti piac által biztosítotthoz hasonló, többek között a szolgáltatásnyújtás és a letelepedés szabadságát magában foglaló teljesen szabad mozgás térségének létrehozása érdekében felszámolja az összes akadályt (lásd a C-351/08. sz. Grimme-ügyben 2009. november 12-én hozott ítélet [EBHT 2009., I-10777. o.] 27. pontját).

42 A Bíróság kimondta továbbá, hogy ilyen körülmények között magának a megállapodásnak az ilyen értelmű kifejezett rendelkezései hiányában a belső piacra vonatkozó uniós jogi rendelkezéseknek adott értelmezés nem alkalmazható automatikusan a megállapodás értelmezésére (lásd a C-541/08. sz. Fokus Invest ügyben 2010. február 11-én hozott ítélet [EBHT 2010., I-1025. o.] 28. pontját).

43 A fenti megfontolásokra tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a megállapodás rendelkezéseivel nem ellentétes, hogy valamely Szerződő Félnek egy másik Szerződő Fél területén szolgáltatást igénybe vevőként tartózkodó állampolgára eltérő bánásmódban részesüljön azon személyekhez képest, akiknek ez utóbbi állam területen található az állandó lakóhelye, akik az Európai Unió polgárai, valamint akik az uniós jog alapján ez utóbbiakkal azonos megítélés alá esnek egy szolgáltatás nyújtásával, mint például a vadászati jog rendelkezésre bocsátásával kapcsolatban kivetett adó megállapítása tekintetében.

A költségekről

44 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

A Luxembourgban 1999. június 21-én aláírt, az egyrészről az Európai Közösségek és tagállamai, másrészről a Svájci Államszövetség közötti, a személyek szabad mozgásáról szóló megállapodás rendelkezéseivel nem ellentétes, hogy

valamely Szerződő Félnek egy másik Szerződő Fél területén szolgáltatást igénybe vevőként tartózkodó állampolgára eltérő bánásmódban részesüljön azon személyekhez képest, akiknek ez utóbbi állam területen található az állandó lakóhelye, akik az Európai Unió polgárai, valamint akik az uniós jog alapján ez utóbbiakkal azonos megítélés alá esnek egy szolgáltatás nyújtásával, mint például a vadászati jog rendelkezésre bocsátásával kapcsolatban kivetett adó megállapítása tekintetében.

Aláírások